

ဝန်ရင်း

Read on the move

ဟိုးရှေ့မှာ

လမ်းကလေး

မျှင်

အခန်း (၁)

“ပြောပြန်ရင်လည်း မိထွေးမို့ပြောတယ် ဖြစ်ဦးမယ်၊ နေတာထိုင်တာ တစ်စက်မှ ကို အပိုးမကျိုးဘူး၊ ခုကြည့်လေ၊ ဘဲဥလေး ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ ပေါ်မလာဘူး”

“မင်းကလည်း ခုနကပဲ ဆင်းသွားတဲ့ ဥစ္စာ၊ လမ်းထိပ်နဲ့ ဒီနဲ့၊ ဒီလောက်တော့ ကြာမှာ ပေါ့ကွ”

ဒေါ်ဖိန်ရင်ရဲ့ မျက်လုံးဝင်းဝင်းက ဦးသန်းနွဲ့ဆီ ခိုင်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ။

“ရှင် ကာဆီး ကာဆီး ဝင်မပြောပါနဲ့၊ ရှင် အဲဒီလို ဝင်ဝင်ပြောတော့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ရှင့်သမီးကို ပြောချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပူလို့ ပြောတာ သိလား၊ လမ်းထိပ်ကို ဘယ်အချိန်သွားသွားသူမျက်လုံးက ပန်းပုရုံထဲမှာ၊ ပန်းပုရုံဆိုတာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူ ဘယ်သူ့ကို ရှာတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပြီသား”

“အဲဒါကိုပြောတာ၊ ဒီ မိမရှိ ဖမရှိ ကလေးကချေ၊ အရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို သူက သံယောဇဉ်တကြီး”

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ၊ သူတို့ ရိုးသားတာ ငါသိတယ်”

ဒေါ်ဖိန်ရင်က မျက်လုံးပြူးနှင့် ရှေ့ရောက်လာသည်။ ။

“ကိုသန်းနွဲ့၊ ဒါ ဖအေကပြောရမယ့် ... စကားလား”

ဦးသန်းနွဲ့က ကြွေမတ်ခွက်ထဲက လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော့လိုက်ပြီး

“ခက်တာပဲ မယ်စိန်ရယ်၊ ဒီကောင်လေးက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ငါတို့ အိမ်မှာ ဝင်ထွက် စားသောက်နေခဲ့တာ၊ သူ့မိဘတွေ ရှိတုန်းကလည်း အခြေအနေလေးနဲ့ ပါ၊ ခုမှ သာ မိဘတွေက အချိန်မတန်ဘဲ ဆုံး၊ ဦးလေးလုပ်တဲ့ သူက အိမ်ကို နားလှည့်ပါးလှည့်နဲ့ လာသိမ်း၊ ဒီကောင်လေးက စကားပြောရိုင်းပေမယ့်”

“လူက မယဉ်ကျေးပါဘူး၊ နာမည်ကိုက လူရိုင်းတဲ့ ၊ ဘာမှ မတော်စပ်တဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး၊ ရိုးသားတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ”

“ကဲ တော်ပြီကွာ၊ နားငြီးတယ်၊ အရက်သမား စည်းစိမ်ပျက်တယ်”

ဦးသန်းနွဲ့က ပုလင်းနဲ့ မတ်ခွက်ကိုယူ၍ နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရက်သမားမှန်းသိလည်း အရက်သောက်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေ၊ ဘယ်ကိစ္စထဲမှ ဝင်မပါနဲ့”

ဦးသန်းနွဲ့က ဝင်သွားပြီးမှ ခန်းဆီးကြားထဲက ခေါင်းကြီးပြူးထွက်လာကာ

“မပါစေချင်ရင် မင်းလည်း ကောက်ရိုးပုံနား သွားပြော”

“ရှင်နော်”

“အသက်”

လွယ်အိတ်စုတ်နှင့် သေးသေးလေးဖြစ်အောင် လိပ်ပတ်ထားသည့် အထည်ကို ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေဆဲ

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

လူရိုင်းက စီးကရက်ကို လမ်းမပေါ်ပစ်ချကာ ခြေထောက်နှင့် ဖိကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အသက်ဆီ ဆက်လျှောက်လာသည် ။

“ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“ငါ ...”

“ဒေါ်ပုမအိမ် သွားမလို့ မဟုတ်လား”

အသက်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒေါ်ပုမအိမ်ဆိုလျှင် ဘာဆိုတာ သိကြပြီးသား။

ဒေါ်ပုမက လာသမျှ ဘာပစ္စည်းမဆို အပေါင်လက်ခံသူ။

အသက်က သက်ပြင်းလေးချ၍ ဆက်လျှောက်သည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မနက် ကျောင်းမှာ သွင်းစရာရှိတယ်၊ အိမ်မှာ တောင်းတော့လည်း မရဘဲနဲ့ အပြောအဆို ခံရတာပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မတောင်းတော့ဘူး”

“ဘာပေါင်မလို့ လဲ”

“ငါ့ထဘီ”

“ပေါင်မနေနဲ့ ၊ ဘယ်လောက်ယူမှာ လဲ၊ မနက် နင် ကျောင်းသွားအမိ ငါလာပေးမယ်”

အသက်က ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းနေဆဲမှ

“နေပါစေ ရိုင်းရယ်၊ နင့်ဆီက ယူရတာလည်း လူတွေပြောကြလွန်း
လို့ ငါ လိပ်ပြာမသန့်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောဘူး၊ နင့် မိထွေးတစ်ယောက်ပဲ ပြောနေတာ
၊ အတင်းအဖျင်းပြောဖို့ ဆို သူက ဝါသနာပါတဲ့ မိန်းမကြီး၊ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာယူယူ သူ့ကြောင့် လူသိတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ဟုတ်၊ အဲဒီဟာ သွားမပေါင်နဲ့ ၊ မနက်ကျ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့
နည်းနဲ့ ငါပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“အသက်နော်၊ ငါက သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ခြောက်ရာတောင် ပေးရမှာ ရိုင်းရဲ့ ၊ နင့်မှာ ”

“ရှိတယ်၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းသမား၊ ဘာမှ ကုန်စရာမရှိဘူး”

“နင့်အတွက် အမြဲအဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် ငါ အလွဲသုံးစား မလုပ်
ရက်ဘဲ စုထားတာပါ အသက်ရယ်”ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မပြောဖြစ်ပါ။

သူ့ဘဝမှာ ခင်တွယ်စရာ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ဆွေမျိုး ညီအစ်ကို
မောင်နှမ ဆိုတာလည်း မရှိကြတော့။

ဦးလေးတော်သူဆိုတာက ကြည့်လေ

နောက်ဆုံး အဖေသေတော့ ရသင့်ရထိုက်တာ ဆိုတာတွေရော၊
စာချုပ်တွေရော၊ အဖေချေးထားတဲ့ အကြွေးဆိုတာတွေက
စာမျက်နှာအပြည့် ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် တင်ပြကာ လိုရင်းကျတော့ အိမ်

ကို အပိုင်စီးသွားသည်။ ။

အတန်းပညာ ရှစ်တန်းအထိသာ သင်ခဲ့ရပေမယ့် ပန်းပုပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်ထားခဲ့၍ သာ လူရိုင်းအတွက် စားဖို့ ၊ နေဖို့ မပူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှာ တွယ်တာစရာ လူသားဆိုလို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက တွယ်တာမပျက် ရှိခဲ့ရသော အသက်တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ။

လူရိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်က အရိုင်းအစိုင်းတဲ့ ။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ အသက်အတွက်ဆို သူ မရိုင်းစိုင်းခဲ့ပါ။ အစကဆို အသက်တို့ အိမ်မှာ လူရိုင်း ဝင်ထွက် စားသောက်နေခဲ့တာ။

အသက်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကလည်း သူ့ကို ချစ်သည် သာ။

လူကြီးချင်းကလည်း အလွန်ရိုင်းနှီးခဲ့ကြသည် မို့ အဖေတို့ မရှိတော့ပေမယ့် လူရိုင်းတို့ ချစ်ကြမြဲသာ။

အသက်ရဲ့ အမေ ဒေါ်စုစုလွင်ဆုံးသွားပြီး ဦးသန်းနွဲ့က ဒေါ်စိန်ရင်နဲ့ အိမ်ထောင်သစ် ထူလိုက်ပါမှ အခြေအနေ ပြောင်းသွားခဲ့ရသည်။ ။

“မိန်းကလေး အပျိုရှိတဲ့ အိမ် အချိန်မရွေး ဒီလို ဝင်ထွက်နေလို့ ရမလား။”

လူရိုင်းလာတာမြင်မှ မမြင်ဟန်ပြု၍ အဲဒီလို စောင်းချိတ်ပြောသည်။ ။

“အသက်မရှိဘူး။”

ရှိနေလျက်နှင့် မရှိဘူးပြော။

“မိသက်နော်၊ အပေါင်းအသင်း ကြည့်ပေါင်း၊ ကိုယ့်ကို ဂုဏ်တက်စေမယ့်ဟာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပေါင်းအသင်းကြောင့် ကိုယ့်သိက္ခာကျရမယ့်

အဖြစ်မျိုး မရောက်စေနဲ့ ”

အဲဒီလိုပြောတာမျိုးက အကြိမ်ကြိမ်။

နောက်တော့ လူရိုင်း မသွားဖြစ်တော့ဘဲ အသက်နဲ့ အပြင်မှာ ပဲ
ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေခဲ့သည် ။

ဒေါ်ဖိန့်ရင်တို့ က ဒီထိတောင် စက်ကွင်းက မလွတ်ချင်။

“လူရိုင်း”

“ဘာလဲ”

အသက်က လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းကိုရပ်၍ လူရိုင်းကို လှည့်ကြည့်
သည် ။

“နင် ငါ့ထဘီ ယူသွားပါလား”

“ဘာ”

လူရိုင်းက မျက်နှာငုံချ၍ တအံ့တဩ မေးသည် ။

“ငါ ဒီထဘီ ပေါင်မလို့ ကိုင်လာတာ ဒေါ်လေးမြင်တယ်ဟ၊ ဒီတိုင်း ပြ
န်ကိုင်သွားရင် နင်နဲ့ တွေ့ လာပြီမှန်း သူသိမှာ ”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မပေါင်ချင်တော့လို့ လို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ တစ်
ယောက်ယောက်ဆီက ချေးလာတယ်ပြောလည်း ရတာပဲ”

“ရပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ သူက သိပ်လျင်တာ၊ ငါ့ဟာငါပဲ သွားပေါင်
ပါရစေ ရိုင်းရယ်၊ နင် ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ ”

“မပါလို့ ရမလား၊ သူတို့ ပစ္စည်းပေါင်ခိုင်းတာဆို ငါ မပြောဘူး၊ ဒါ န
င့်ပစ္စည်း၊ ပြီးတော့ ကျောင်းစိမ်းထဘီ မဟုတ်လား”

အသက်က ငြိမ်နေသည်။ ။

အဲဒီ ကျောင်းစိမ်းထဘီတောင် လူရိုင်း ဝယ်ပေးထားတာပါပဲ။

အသက်မှာ ပေါင်လို့ နှံလို့ ရတဲ့ ပစ္စည်း၊ အဖိုးတန်ဆိုလို့ အဲဒီကျောင်း စိမ်းထဘီ စိန်မှုလေးတစ်ကွင်းပဲရှိသည်။ ။

ဒေါ်လေးတို့ ဆင်ထားလိုက်တာ အားလုံး တက်ထရွန် ထဘီတွေချည်းသာ။

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီထဘီ ငါယူသွားလည်း ဟိုကောင်တွေက စပ်စုကြဦးမယ်”

လူရိုင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ

“ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ မသန်းမြင့်တို့ အိမ်ထဲ နင် ခဏဝင်ပြီး အဲဒီထဘီ ထပ် ဝတ်လိုက်”

လူရိုင်းက အဲဒီလို ကတ်သီးကတ်သတ် အကြံမျိုးတွေလည်း ထွက်တတ်တဲ့ သူ။

မသန်းမြင့်တို့ အိမ်ထဲဝင်ကာ အပေါ့သွားချင်လို့ ဟု ဆိုကာ အသက်က ထမီကို ထပ်ဝတ်သည်။ ။ ပြန်ထွက်လာတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မိကြသည်။ ။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ပေါင်ပြီးပြန်လာတယ်ဆိုပြီး ငါးဆယ် ခဏပေးစမ်း၊ တစ်ရာ ခဏပေးစမ်းနဲ့ သူက လုပ်တတ်တယ်၊ တောင်းရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လူရိုင်းက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ

“ရှေ့ ဒီမှာ နှစ်ရာပါတယ်၊ အဲဒါယူသွား”

နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ထွက်လာတာ မဟုတ်လား ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

လူရိုင်းက ညာပြီဆို သိပ်ကိုသိသာတဲ့ သူ

စကားများများ မဆိုတော့ဘဲ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် တုံးတိတိပြောပြီ
ဆို အဲဒါမှသား

အသက် သက်ပြင်းချပြန်သည် ။ သူ့အတွက်ဆို လူရိုင်း အမြဲ အနစ်
နာခံခဲ့ရသည် ။

ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်ဘဲ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါတတ်သည့် လူရိုင်းက
ဒေါသကြီးသလောက် အပြောလည်း ရိုင်းသည် ။

“မိဘကလည်း ဒီနာမည်မျိုးမှ ပေးရတယ်လို့ ”

လူတချို့က နာမည်ကို ကဲ့ရဲ့ သေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ လူရိုင်းက ဘယ်မှာ ဘယ်လိုရိုင်းရိုင်း အသက်ရှေ့ရောက်လျှင်
င်

လွန်စွာ စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သည့်သူ ...

တစ်လောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်တတ်သူက အသက်နဲ့ ကြာရှည်မခေါ်ခဲ့
ဖူးတာ ဘယ်တော့မှ မရှိ။

ဒေါသဖြစ်စရာရှိလို့ အော်လား၊ ငေါက်လား ပြောချလိုက်ပြီးလျှင် သူ
များ အပေါ် နောင်တမရတတ်သည့် လူရိုင်းက အသက်ကို ချက်ချင်း
ချော့တတ်သည် ။

ကြာရှည် စိတ်မကောက်တတ်သည့် အသက်ကလည်း နှစ်ခါမချော့ရ
။ လမ်းထိပ်ရောက်လာလို့ လူချင်းခွဲခါနီးတော့

“အသက်”

“ဟင်”

“နင် သိပ်ညဉ့်နက်မှ ရေမချိုးနဲ့ နော်၊ မနေ့က ငါမိမိယိုကအပြန် နင် တို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်တော့ ရေချိုးသံကြားတယ်”

“စာကျက်ပြီးတော့ အိပ်ခါနီး အိုက်တာနဲ့ ”

“အိုက်တော့ ယပ်တောင်ခပ်အိပ်ပေါ့ဟာ၊ ငါတို့ အလုပ်အိမ်က ဆရာ မိုးဝင်းရဲ့ သမီးဆို ညဘက်ရေချိုးပြီး သေသွားတာ၊ နင်တို့ မိန်းကလေး တွေက နေရာတကာ ဆင်ခြင်ရတယ်”

“လူရိုင်း”

“ဘာလဲ”

“နင်တို့ အဖွဲ့ မြဝတီကို သွားကြမလို့ ဆို”

“အောင်ကြီးတို့ အဖွဲ့ပါ၊ ငါတို့ က နောက်အသုတ်မှ ”

“ဘယ်တော့လောက်လဲဟင်”

“ဘယ်တော့လောက်ဖြစ်ဖြစ် ငါမလိုက်ဘူး၊ ဒီမှာ ကျန်ခဲ့မည့် အုပ်စု ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ လဲလိုက်မှာ ”

သိပ်အလိုက်သိတဲ့ ရိုင်း

အသက်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

လူရိုင်းက ငုံ့ကြည့်နေ၏။

အသက်တစ်ယောက် အမှောင်ရိပ်ထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိ လူရိုင်း ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“ကြွေးပြန်ဆပ်တာတောင် သုံးစရာရှိရင် သုံးပါဦးဆိုပြီး ပြန်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတော့ ဒီကြွေးရှင်က အဆန်းပါလား”

“ဆန်းမနေပါနဲ့ ၊ ဒီနေရာကျမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ၊ အဲဒီဆန်းထူးဆိုတဲ့ ကောင်က ရှင့်သမီးကို အသေအလဲ ကြိုက်နေတာ”

ဦးသန်းနွဲ့ ထမင်းလုတ် နင်သွားသလို လည်ပင်းကြီး ဆန့်သွား၏။

“ဟောဗျာ အဲဒါ ငါ တကယ်မသိတာ၊ နေပါဦး ဒီကောင်က သူ့ရုပ်ကြီးနဲ့ များ ငါ့သမီးကို မှန်းသတဲ့ လား”

ဒေါ်စိန်ရင်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ ချဉ်ဟင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းထပ်ထည့်ပေးကာ

“ကိုယ်လက်အင်္ကျီ ချို့တဲ့ နေတာမှ မဟုတ်ဘဲရှင့်၊ အသားမည်းတာ လေးနဲ့ သွားလေး မဆိုစလောက်ခေါတာပဲ ရှိတာ”

“လက်ပြင်ကကိုင်၊ နဖူးကပြောင်၊ နားရွက်က ကြွက်နားရွက်လို၊ အဲဒါတွေ စုံအောင်ပြောလေ၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် အမေရိကန်ရဲကားထဲက မီးလောင်ခံထားရာက ထလာတဲ့ သရဲလို”

တော်စမ်းပါရှင်၊ သူများကို အဲဒီလောက်မကဲ့ရဲ့ ပါနဲ့ ၊ ကောင်လေးအသက်က ရှင့်သမီးနဲ့ သိပ်မကွာလှပါဘူး”

“ဥပကနဲ့ မဆာဝါ”

“ရှင်ဟာလေ ... လူကြီးသာဆိုတယ်၊ စကားကို ဘယ်တော့မှ ခန့်ခန့်ညားညား မပြောဘူး”

ဦးသန်းနွဲ့က စားသောက်ပြီး လက်ဆေးလိုက်သည် ။

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား၊ ဒီကောင့်အသက်

* * *